

[Thestrup.]

kr., anlægs- og byggearbejder m. v. i forbindelse med opstilling af kanoner 1 500 000 kr.

Ved ændringsforslag nr. 545 udgår marine-ministeriets konto af ændringsforslaget.

Ændringsforslagene indstilles til vedtagelse af udvalget.

Bertel Dahlgaard: Der har under behandlingen af forsvarsministerens budget været afholdt et samråd med ministeren vedrørende spørgsmålet om de i udlandet stationerede militærattachéer. Forholdet er jo det, at disse 7—8 personer samt den til dem knyttede administration i det sidste år har kostet staten 1 064 000 kr. Nu forstår jeg meget vel, at Danmarks stilling indenfor Atlantpagten formentlig medfører, at man i dette øjeblik vanskeligt kan reducere posterne i Washington og i London, men jeg er opmærksom på, at den danske militærattaché i Oslo nu vil blive hjemkaldt, og at det ikke er tanken at udnævne nogen ny deroppe.

Vi har samtidig en luft- og marineattaché i Stockholm, og efter hvad der senere har forlydt, skulle det være tanken at supplere denne attaché i Stockholm med en militærattaché i stedet for den militærattaché, der hidtil har været i Oslo. Det er min opfattelse, at opgaverne på det område, det her drejer sig om, i Stockholm ikke kan være større, end at en våbenattaché må være nok for alle tre våben. Jeg har indtryk af, at den højtærede minister har haft nogen forståelse af dette synspunkt, og jeg vil bede ministeren udtale sig derom.

Dernæst vil jeg gerne fremsætte enkelte bemærkninger i tilknytning til den offentlige diskussion, der i de sidste dage har været ført angående forholdet mellem de militære myndigheder og bevillingsmyndighederne. Udgangspunktet for denne diskussion og den erklæring, der forleden udsendtes af forsvarskommissionen, var jo to udtalelser, der var fremsat af høje militære embedsmænd. Generalmajor E. C. Møller hævdede ved et møde i Sønderborg, at det er nødvendigt at gennemføre visse ekstraordinære foranstaltninger af militær karakter, der tilslukrer militære anskaffelser og anlægsarbejder, og en simplificeret bearbejdning i statsmaskineriet, for så vidt angår godkendelse og bevilling, og en fortrinsstilling på arbejdsmarkedet. Derefter fremsattes en udtalelse af forsvarschefen gående ud på, at den militære del af arbejdet nu længe har været afsluttet, men i henhold til

lovens bestemmelser skal rigsdagen godkende midlernes anvendelse, inden arbejdet sættes i gang. Det kan synes en lang og trang vej, som burde være undgået, når den ansvarlige minister og den ansvarlige militære sagkunds-kab har sagt god derfor. Forsvarschefen tager altså her til orde for en tilstand, hvorefter det, når blot det samlede beløb er bevilget, må være nok, at den pågældende minister og den militære sagkunds-kab iøvrigt er enige. Denne udtalelse af forsvarschefen var — kan man vel nok sige — mildest talt ikke nogen heldig entré overfor offentligheden, idet den kun kunne tydes som manglende vurderingsevne med hensyn til det indbyrdes forhold mellem de forskellige statsfaktorer. Udtalelsen indeholdt jo også visse bebrejdelser for uberettiget forsinkelse hos de bevillende myndigheder.

Disse bemærkninger er vel nok i det store og hele blevet tilstrækkeligt kommenteret, men de giver mig anledning til en almindelig betragtning, som rækker ud over selve de militære budgetter. Jeg tager mit udgangspunkt der, at jeg føler mig sikker på, at hvor forskellige anskuelserne end kan være med hensyn til de militære beløb, der bevilges og administreres, vil man stadig fra bevillingsmyndighedens side entstemmigt afvise enhver tanke om, at de enkelte bevillinger til militære anskaffelser ikke skulle passere finansudvalget på regulær vis. Der kan måske fra tid til anden også rettes berettiget bebrejdelse mod finansudvalget, og der finder jo også for tiden overvejelse sted om en vis rationalisering af finansudvalgets arbejde, men jeg er overbevist om, at befolkningen i al almindelighed forstår, at finansudvalget er en nødvendig bølgebryder overfor den bølge af krav, der kommer fra alle sider, der hver især mener, at netop denne eller hin bevilling er det allervigtigste i forhold til alt andet. Der må være et sted indenfor det parlamentariske styre, hvor man under loyale samarbejdsformer og under rolig afvejning af forholdene kan tage sit standpunkt.

I denne forbindelse vil jeg tilføje, at jeg oprigtigt vil håbe, at der altid i rigsdagen vil være fornøden standhaftighed i kravet om, at enhver bevilling fra de enkelte ministerier skal passere finansministeriet og godkendes her, forinden den forelægges for finansudvalget. Det var en meget fortjenstfuld handling, den daværende finansminister Bramsnæs i sin tid udførte, da han gennemførte denne reform. Der må også indenfor administrationen være et sted,